

sabria en concret que contestar-li, però... així... abstractament... agafant-ho al vol com diríem, dec dir-li que segons el meu pensar, hauria de venir una tramuntanada molt forta, perquè arranqués de soca-arrel, un arbre tant jove i fort.

—Així V. està segur que anirà endavant?

—Ho crec, té molts motius a favor.

—Vol fer la merç de indicarme'n tant sols un?

—Perquè no! Un dels més lògics, és el fi que's proposa aquesta Entitat, que és la d'encaminar a la joventut. Aquesta avui, camina sens guia i a les fosques, doncs el més natural, és proporcionar-li una llum i un camí dret, i això és lo que està fent els Esplais.

—Creu que aquesta joventut serà constant?

—Sí!

—Creu V. que donarà fruits aquest resorgiment?

—Més dels que molts es creuen.

—Permetí'm, doncs, una última pregunta. ¿V. n'és protector per «esport» o per convicció? i... perdoni.

—En sóc per convicció, perquè m'agrada protegir les obres, en que s'hi fan homes, i en sóc, també, per esport, però no per l'esport que V. volia dir, sinó pels bons moments que'm proporciona.

—Mils mercès per l'atenció i disposi. Bona nit.

Vàrem encaixar i tot marxant camí de casa, em preguntava jo mateix: A Castelló, n'hi ha molts que pensen així, tardarem gaire en pensar-hi tots?

XIU-XIU.

DEL PRESENT

Per la dignitat de nostra parla:

La parla catalana està sofrint ja fa anys, una malaltia que podríem dir-ne encertadament crònica, puix són contats els casos que no irà acompanyada la conversa amb una paraula grollera i de mal tuf.

La joventut, en primer lloc, és la que's troba més en estat de postració en aquesta greu malaltia, puix que hi ha molts de joves, que creuen un deure, una obligació, un motin per fer-se home, barrejar en mig de ses paraules quelcom de brutícia, quelcom de famer, que els embrut i rebaixa posant-los al nivell d'éssers irracionals.

[Pobre llengua catalana! Tant dolça que ets en el parlà tant formosa en l'escriptura, tan bella en la poesia, tant forta en la